

CHANTAL CLAASSEN

Beachclub Esperanza ♥ 2

Briefpost

Wie de liefde
regisseert voor
een ander, valt
er zelf in

Chantal Claassen

Briefpost

Beachclub Esperanza 2

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

‘Zeus op vijftien. Niet meteen kijken, Kaat.’

Ik buig over de bar terwijl mijn ogen de Beachclub afspeuren. ‘Die daar met dat halflange haar, bedoel je?’

‘Ja, Zeus aan tafel vijftien.’ Het cocktailrietje tussen Sunees vingers wijst in de richting van een minstens een meter negentig lange gast die zijn zwarte motorjack over de stoel hangt en dan gaat zitten. ‘Kijk, hij is helemaal in het zwart gekleed. Hij is vast Grieks-orthodox en in de rouw.’

Ik schiet in de lach. ‘Jij leest echt te veel pulp, Sun.’

‘Nee, mijn voelsprietten voor iemands mentale toestand zijn buitengewoon ontwikkeld.’

Sunees opgewektheid overstemt de exotisch Spaanse sound waardoor je je in Beachclub Esperanza iedere avond in een trendy cocktailbar op Ibiza waant.

‘Hoe dan ook ziet Zeus eruit of hij gezelschap kan gebruiken.’ Te zien aan de suggestieve manier waarop haar flinterdunne wenkbrauwen wiebelen heeft ze wel een idee hoe ze dit gaat aanpakken. Ze balanceert een dienblad op haar vingertoppen en stapt koket achter de bar vandaan.

Glimlachend kijk ik haar na wanneer ze, zich bewust van goedkeurende mannelijke blikken, richting tafel vijftien loopt. Het staat vanavond 2-o voor Sunee; hoogste tijd voor revanche. Ik stop het bestelapparaatje in mijn schort, trek een sprintje en tik Sunee op haar schouder. ‘Sorry, Benjamin vraagt of je NU kunt komen.’ Ik knik naar de bar waar onze baas onze kant op kijkt – perfecte timing – en ik steek mijn hand naar hem op.

Nog perfecter: hij wuift terug.

‘Ga maar snel, ik neem de bestelling van deze meneer wel op.’ Ik grinnik om Sunees onthutste blik.

‘Leuk hoor, Zeus van me wegkapen,’ gromt ze bij mijn oor, waarna ze zich met een zwierige zwaai omdraait en wegloopt. Haar gitzwarte staart zwiept kittig tegen haar schouderbladen.

Gelukt! Dit keer ben ik haar te slim af.

‘Goedenavond, wat mag het zijn?’ Als er geen respons komt, kuch ik luidruchtig om de aandacht te trekken van deze man die diep in gedachten verzonken lijkt. ‘Goedenavond, wat mag het zijn?’ herhaal ik.

‘Een biertje, graag.’ Zonder oogcontact te maken bukt hij, ‘Zeus,’ naar de Eastpak-rugzak tussen zijn benen. Hij komt weer overeind, zijn donkerblonde haar in slordige plukken over zijn voorhoofd en zijn ogen half bedekt. Hij tovert een laptop tevoorschijn uit een beschermhoes en blikt twee zware wenkbrauwen opzij.

Ik houd mijn hoofd een beetje schuin en glimlach. Het licht van een flakkerend kaarsje op tafel werpt een schaduw over zijn stoppelige kaak en geeft hem iets duisters. Een Griekse god, volgens Sunee. Nee, ik zie het niet. Wel een tamelijk aantrekkelijke man met aparte ogen die alsmaar vreemder gaan kijken. Naar mij. Zijn hoog opgetrokken wenkbrauwen smelten samen met een frons op zijn voorhoofd.

O jee, wat sta ik hier nog te doen?

Mijn geest wil in beweging komen, maar mijn lichaam reageert niet.

‘Dat was het wel,’ zegt hij kortaf, waarbij hij me twee tellen aankijkt of ik een dampende drol ben. Dan draait hij zijn gezicht weg en klapt zijn laptop open.

‘Sorry hoor, ben al weg,’ mompel ik in mezelf en dan hardop, een beetje zangerig: ‘Komt eraan.’ Ik slalom me een weg tussen dansende en kletsende Esperanza-gasten, pak achter de bar een bierglas en sla de tap open.

Twee vlammeende, Aziatische ogen branden zich in de mijne met een mix van achterdocht en verontwaardiging. ‘Precies wat ik al dacht: Benjamin had me niet nodig.’

‘Ach, je hebt niks gemist.’ Ik sla de tap dicht en strijk het bier af. Met mijn heup duw ik Sunee opzij. ‘Hup, aan de kant. Straks heb ik nog een aanklacht voor slechte bediening aan mijn broek hangen. Die “Zeus” van jou heeft er het humeur voor.’

‘Tja Kaat, dit is je straf.’

Met geheven kin stap ik langs mijn grijnzende collega achter de bar vandaan.

‘Alsjeblieft.’ Als ik het biertje op tafel zet, probeer ik een glimp op te vangen van de letters op het scherm van Zeus’ laptop en wend direct mijn gezicht af als ik beseft dat ik een grens overschrijd.

‘Dank je,’ zegt hij met een zuinig knikje, en als ik merk dat het contact beperkt blijft tot die twee woorden, loop ik naar een tafel verderop waar een vrouw mij wenkt. Na een kort babbeltje over de steeds hetere Nederlandse zomers, neem ik haar bestelling en die van haar tafelgenoten op. Vlak achter me beukt een ringtone letterlijk en figuurlijk *oehoe oehoerend hard* door de strandtent. Ik werp een terloopse blik over mijn schouder. In de ene hand houdt Zeus een mobieltje vast en de vingers van zijn andere hand drukken tegen zijn voorhoofd. Ik zeg tegen de vrouw dat haar bestelling eraan komt en ruim eerst tafel veertien af, treuzelend, mijn oren gespitst. Jammer genoeg overheerst een Spaanse gitaarsolo, waardoor ik nauwelijks iets versta, maar als Zeus zijn stem verheft hoor ik dat hij een diepe stem heeft. Een mooie stem, maar wel bedrukt. Hij steekt de telefoon in zijn rugzak en staart dan naar buiten waar het vuur in de sfeerhaarden oranje schaduwen werpt over het terras. Als hij zijn ogen dekt met de zoom van zijn shirt komt een fraai gespierde buik bloot te liggen. Wat is er aan de hand met deze man? Wie had hij aan de lijn? Ik verstar als ik hem plots ‘juffrouw’ hoor roepen. Crap, hij heeft vast en zeker gemerkt dat ik hem stond te bespieden. Ik loop naar zijn tafel. Met trillende mondhoek, een irritante tic die opspeelt zodra ik nerveus word, knik ik hem toe.

‘Mag ik nog een biertje van je? O, doe er maar een shotje tequila bij.’

Mijn mond gaat open en meteen weer dicht. Ik knik. Een biertje. Een shotje. Natuurlijk. What else?

‘Volgens mij ligt hij te pitten.’ Ik wijs naar Zeus, zijn hoofd rust op zijn onderarm op tafel, naast een praktisch leeg bierglas. ‘Best zielig dat we hem moeten wekken.’

‘Daar weet ik wel raad mee.’ Handenwrijvend draait Sunee zich om en op het moment dat ze de bezem vastpakt, trek ik aan de mouw van haar blouse.

‘Niks daarvan, je gaat die arme man niet naar buiten vegen. Ik los dit wel op een nette manier op.’ Aangekomen bij tafel vijftien schraap ik overdreven luid mijn keel. ‘Meneer, het is elf uur. We gaan sluiten.’

Elke reactie blijft uit.

Als ik me een stukje over hem heen buig, prikt mijn neus van de geur van mannezweet vermengd met alcohol en een bijna vervlogen parfum. ‘Meneer?’

‘Afs,’ is de enige reactie uit de zwaar ademende man.

Ik trek mijn wenkbrauwen hoog op naar Sunee achter de bar die de bezem omhooghoudt en me vragend aankijkt.

Stellig schud ik mijn hoofd. ‘Meneer, het spijt me, maar we gaan nu echt sluiten.’ Mijn tik op zijn schouder lijkt een enigszins ontwakend effect te hebben.

Hij heft zijn hoofd een stukje op en de meest lodderige ogen die ik in lange tijd zag proberen me aan te kijken. ‘Betjaaluh...’

‘Ja, je moet nog betalen.’ Ik noem het bedrag en als het hem na meerdere keren mis graaien lukt een briefje van honderd euro (liever pinnen, maar daartoe acht ik hem niet in staat) uit zijn portemonnee te trekken, loop ik er met grote passen mee naar de bar voor een handvol munten en wat briefgeld. ‘Alsjeblieft, je wisselgeld.’

Hij werpt een vieze blik op mijn hand en maakt een vaag wegwerpgebaar. ‘La ma sjhittuh.’

‘Niks daarvan.’ Ik duw de bankbiljetten en muntjes in zijn hand die hij meteen in de lucht gooit. Vol verbijstering staar ik naar de briefjes en muntjes die hij in het rond strooit.

‘Voor de kippen, lekker eten,’ bazelt hij, waarna hij begint te kakelen als een kip.

Ik hoor Sunee grinniken terwijl ze me helpt het geld van de grond te rapen.

Hij staat op van zijn stoel, maar is zo ver heen dat zijn benen hem maar

moeilijk kunnen dragen. ‘O, effe sjitten.’

In een reflex steek ik mijn handen uit en toch kan ik niet voorkomen dat hij de zitting mist en met een plof op zijn billen op de grond belandt.

Ik sla mijn hand voor mijn mond. ‘Heb je je pijn gedaan?’

‘Neujj,’ leutert hij in een poging zichzelf op te hijsen.

‘Zatte hengel,’ mompelt Sunee, het geld in de binnenzak van zijn motorjack proppend.

Als een getraind duo helpen we de naar schatting honderd kilo overeind en we ondersteunen hem bij het aantrekken van zijn jack. Hij leunt zwaar op ons als we hem naar de uitgang loodsen.

‘Zal ik een taxi voor je regelen?’ vraag ik bezorgd. ‘Of kan ik iemand bellen?’

‘Ne-hee, hoef nie...’

Met gefronste wenkbrauwen kijk ik hem na als hij half struikelend en strompelend het terras van Esperanza verlaat. Zodra er geen stipje meer van hem te zien is, draai ik de deur op slot, kijk ik nog een laatste keer door het raam naar buiten, waarna ik de jaloezieën naar beneden trek.

‘Oei, die was de weg behoorlijk kwijt zeg,’ hoor ik Sunee zeggen.

Ik knik en help haar de laatste tafels af te ruimen. Op het tafeltje waar Zeus in zijn eentje de hele avond heeft zitten computeren en zuipen staat nog het bijna lege bierglas. Ik loop ernaartoe en wanneer ik het glas pak, trekt iets glimmends op de grond mijn aandacht. Fronsend raap ik het op. Een USB-stick? Wie gebruikt die dingen nog tegenwoordig?

Ik bedenk me geen moment.

‘Sun, ik ben zo terug.’ Zo snel als mijn vermoeide voeten het toelaten spurt ik naar de uitgang, draai ik de deur van het slot en ren ik over de boulevard. Na een poosje blijf ik hijgend stilstaan. Met mijn handen in mijn zij knijp ik mijn ogen samen tegen de verblindende lichtjes die weerspiegelen in de zee. Ik kijk om me heen; op het geluid van het omslaan van golven na is het stil, de boulevard is verlaten.

Vlak voordat ik Esperanza weer binnenstap, stop ik de USB-stick in mijn broekzak.

2

Moe en bezweet steek ik iets voor halfeen 's nachts de sleutel in het slot van mijn piepkleine tweekamerappartement. Ik schop mijn schoenen uit op de deurmat, blij dat mijn voeten na een lange werkdag gevangenschap eindelijk weer kunnen ademen. Ondanks het tijdstip snak ik naar een verkoelende douche om de geur van cocktails en nacho's uit mijn haren en poriën te wassen. Zodra ik in de slaapkamer mijn werkkloffie uittrek, valt de USB-stick uit mijn broekzak. Welnee, ik ben er he-le-maal niet nieuwsgierig naar. Ik leg hem op het nachtkastje en pluk mijn badjas – de gedrukte hartjes in de stof zijn zowat volledig weggevaagd – van de vloerbedekking. In de badkamer hang ik hem op aan een wiebelend haakje aan de muur, waarna ik de kraan opendraai. Ik stap onder de lauwe straal. Het water laat het resultaat van een drukke avonddienst in het afvoerputje verdwijnen. Na een paar minuten draai ik de kraan dicht. Ik droog me af, knoop een handdoek om mijn hoofd en reik naar mijn badjas als ik onder de douche uitstap. Het haakje komt los van de muur. Mijn badjas belandt in een plas op de vloer. *Crap. Waar komt al dat water nou ineens vandaan?* Mijn blik verplaatst van het plafond, via de kieren in de wanden naar de tegelvloer. Ik slaak een zucht en hang de doorweekte badjas over de douchekraan om uit te lekken. Morgen bel ik eerst de huisbaas – ditmaal echt –, voordat niet alleen de badkamer, maar het hele appartement blank komt te staan.

Terug in mijn slaapkamer schiet ik in mijn nachthemd, rol ik in bed en knip ik het schemerlampje uit, waarbij ik een glimp opvang van de blinkende USB-stick.

'Ik heb er geen moeite mee dat jij daar ligt,' zeg ik schor van vermoeidheid. 'Ik wil slapen.'

Linkerzijde geen succes, rechterzijde al niet veel beter. Van mijn rug op mijn buik en weer terug. Dit gaat niks worden zo. Voor de zoveelste keer gluur ik tussen mijn wimpers door naar de rode cijfers op de wekker – 02.24 uur. Met een gefrustreerde vloek duw ik mijn hoofd onder het kussen.

Zorgt die stick op het nachtkastje soms voor een straling waardoor mijn geest weigert in slaap te vallen of is er meer aan de hand?

Ik rol op mijn zij en geef een boze ruk aan het schemerlampje op het nachtkastje. Een zacht licht verspreidt zich over de kleding op de grijze vloerbedekking. Wrijvend in mijn ogen stap ik uit bed, pak de USB-stick en ga achter mijn bureau zitten waar ik mijn laptop aanzet. Ondanks dat het volstrekt tegen mijn gevoel indruist om inbreuk te maken op iemands privacy, steek ik op het moment dat het scherm oplicht de stick in de USB-poort. Ik bijt op mijn lip. Wil ik wel weten wat erop staat? Het laatste waar ik zin in heb is problemen. Aan de andere kant moet ik natuurlijk wel zeker weten dat de stick van Zeus is. Stel dat hij hem komt ophalen. Of iemand anders die niet de eigenaar is? En wat als er een virus op staat die de hele harde schijf van mijn laptop aan gruzelementen gooit? Dan ben ik nog verder van huis. Ik roep het doemdenkertje in mijn hoofd een halt toe terwijl ik de muis over het scherm beweeg.

Drie. Twee. Eén.

Dubbelklik.

Zo. Eens kijken.

Dit kan geen kwaad, toch?

Ik scan een lijst bestandsnamen. Triumph.01, Triumph.02, Triumph.03. Enzovoorts. Sommige bestanden zijn tekstdocumenten en er staan ook JPG-bestanden tussen. De eerste afbeelding toont een blinkende motor, zo te zien net grondig gepoetst. Cool, een echte Britse Triumph! Ik fluit zachtjes tussen mijn tanden. Na vijf afbeeldingen die zo'n beetje alle kanten van de motor laten zien, is het raak. Een lange, donkerblonde man met zijn hand op het zadel. Helm onder zijn andere arm. Trotse blik. Hij lacht zijn gebit bloot, ik fixeer me op het spleetje tussen zijn voortanden. Zijn aparte ogen spatten van het scherm. Ja, dit is Zeus. Hij straalt meer levenslust uit, maar het is hem wel. Voor de zekerheid open ik er nog eentje. Jawel

hoor, weer datzelfde olijke gezicht. Op het moment dat ik besluit dat het welletjes is, blijven mijn ogen hangen op een document met de titel 'Het spijt me'. Ik rimpel mijn voorhoofd. Wat spijt hem? Gedreven door nieuwsgierigheid die sterker is dan mijn integriteit, klik ik het document open. Mijn ogen scannen de woorden.

*Mijn lieve, lieve schat,
Wat spijt het mij
Ik ben ook zo'n ei
Het ligt allemaal aan mij.
Jij bent perfect, ik ben een sul
Jij krijgt een tien, ik krijg een nul
Ik had er altijd voor je moeten zijn
Dan pas is de liefde fijn
Vergeef me alsjeblieft, mijn hartendief
Ik vind je zo lief
Liefs, je Oliver x*

Ik sla een hand voor mijn mond en lees de zinnen nog een keer. Een ei? Hartendief... ik vind je zo lief. Al slaat het gedicht kant noch wal; schattig is het wel dat hij in elk geval probeert zijn gevoelens op papier te zetten. Hoeveel mannen doen dat nu helemaal? Ruben had zoiets never nooit gedaan. 'Een man die schrijft is een mietje.' In gedachten kan ik het hem gewoon horen zeggen.

Mijn ogen pinnen zich vast op de datum waarop dit bestand is opgeslagen. Gisteravond 22.26. Heeft deze man, Oliver, soms problemen met het op papier zetten van wat hij bedoelt, net als mijn zus Daniëlle? Of is deze goedbedoelde brief een logisch gevolg van alle drankjes die hij gisteravond wegtankte? In elk geval heb ik nu een vermoeden waarom hij zo van het padje was. Relatieproblemen. Gebroken hart. Slik. Akelig herkenbaar.

Ik check de tijd op mijn mobieltje. Bijna halfvier. Nog een keer slik. Wil ik straks niet als een wandelende zombie op mijn werk verschijnen, dan moet ik nu onmiddellijk op één oor.

Een heleboel minuten later lig ik in bed, starend naar het plafond. Hoe goed ik mijn best ook doe; ik krijg de ontredderde blik van Zeus, ofwel Oliver zoals hij dus schijnt te heten, niet uit mijn hoofd. Ik herken die gezichtsuitdrukking.

‘Pijn slijt,’ zeg ik op fluisterton tegen Oliver, alsof hij mij kan horen. Een mistroostig verlangen naar de periode voordat ik de grootste vergissing van mijn leven maakte, nog zorgeloos en gelukkig was met Ruben, overspoelt me. ‘Nee, eigenlijk wordt het alleen maar erger.’

Beachclub Esperanza ♥ 2

Beachclub Esperanza opent weer haar deuren voor een emotionele rollercoaster met nieuwe collega's én oude bekenden! Na haar studie is Kaat blijven hangen bij haar bijbaan in de beachclub. Als ze bevriend raakt met Oliver, een van de klanten, vertelt hij dat het niet goed gaat tussen hem en zijn vriendin Liv. Hij probeert de relatie te redden met gedichten en liefdesbrieven die bol staan van de clichés. Kaat schiet direct in de actiestand. De pijnlijke breuk met haar ex Ruben kan ze niet meer terugdraaien, maar deze relatie is nog wel te redden! In het geheim herschrijft ze Oliver's liefdesbrieven aan Liv. Met succes: de relatie tussen die twee bloeit weer op. Maar Kaat raakt in de war als ze jaloezie voelt; dit was toch juist wat ze wilde?

De Brabantse **Chantal Claassen** behaalde met *Liefs uit Frankrijk* de shortlist van de Kobo-schrijfwedstrijd. Daarna ontstond het idee voor de frisse feelgoodromans over Beachclub Esperanza.

'Een verfrissend verhaal dat me doet snakken naar meer.'
Het Boekenatelier over *Flessenpost*, deel 1 in de serie
Beachclub Esperanza

NUR 340

9 789020 539349